

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

10 iulie 2013

mun. Chișinău

Colegiul penal în componența:

președinte – Constantin Gurschi,

judecători – Andrei Harghel, Constantin Alerguș,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Palii Ion în numele inculpatei Popa Tatiana, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 aprilie 2013, în cauza penală privind-o pe

Popa Tatiana Ion, născută la 14.10.1963, originară din r-nul Rîșcani, domiciliată în mun. Chișinău, bd. Cantemir 1, ap. 8.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 30.04.2010 – 30.06.2011;

Instanța de apel: 27.09.2011 – 18.10.2011;

Instanța de recurs: 31.05.2012 – 16.10.2012;

Instanța de apel: 06.11.2012 – 03.04.2013;

Instanța de recurs: 04.06.2013 – 10.07.2013.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 30 iunie 2011, Popa T. a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 362¹ alin. (1) CP, la 1 an închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar pentru femei și cu privarea de dreptul de a ocupa funcții sau de a exercita activitate în domeniul turismului sau alte activități conexe pe un termen de 3 ani.

Conform art. 90 CP, inculpatei i-a fost suspendată condiționat executarea pedepsei pe un termen de probă de 3 ani.

De asemenea, s-a dispus încasarea de la Popa T. în beneficiul părții vătămate Bortă M., a prejudiciului material în valoare de 3000 euro și a prejudiciului moral în sumă de 500 lei.

2. Pentru a pronunța sentința, în fapt, instanța de fond a constatat că, Popa T., în perioada lunilor august - septembrie 2009, fiind director al SC „AutoInterBus -

Tur” SRL, urmărind scopul dobândirii unui folos financiar în mărime de 3000 euro, care conform cursului oficial al BNM constituia 48090 lei, a organizat intrarea și șederea ilegală pe teritoriul țărilor membre ale spațiului Schengen a cet. Republicii Moldova Bortă M., și anume, intrarea și șederea ilegală pe teritoriul Italiei, prin tranzitarea ilegală a teritoriului Republicii Polone.

Pentru atingerea scopului său infracțional de obținere a unui folos financiar direct de pe urma organizării migrației ilegale, la mijlocul lunii august 2009, Popa T., aflându-se în incinta hotelului „Chișinău”, oficiul 121, situat pe bd. Negruzzi, mun. Chișinău, cunoscând despre intenția cet. Bortă M. de a intra și șede pe teritoriul Italiei, i-a comunicat acesteia că îi va organiza intrarea și șederea pe teritoriul țării de destinație, prin tranzitarea teritoriului Republicii Polone, deși știa cu certitudine, că ultima nu dispune de documentele necesare pentru perfectarea în mod legal a vizei pentru intrarea și șederea pe teritoriul țărilor respective.

Totodată, în cadrul aceleiași întâlniri, Popa T. i-a solicitat cet. Bortă M. să-i transmită carnetul său de muncă, copia buletinului de identitate, polița de asigurare medicală pentru călătorii în străinătate, pașaportul național, 4 fotografii color pentru acte și suma de 3000 euro.

Ulterior, la sfârșitul lunii august 2009, aflându-se în fața hotelului „Chișinău” situat pe bd. Negruzzi, mun. Chișinău, Popa T. a primit de la cet. Bortă M. actele solicitate anterior și suma de 3000 euro, care conform cursului oficial al BNM constituia 48090 lei.

La începutul lunii septembrie 2009, Popa T., deținând funcția de director a SC „AutoInterBus - Tur” SRL, dorind și urmărind scopul realizării intenției sale infracționale de organizare a migrației ilegale, a confecționat și a semnat certificatul fals nr. 48 din 03.09.2009, precum că cet. Bortă M. activează la întreprinderea menționată în calitate de însoțitor de bord la rutele internaționale cu salariul lunar de 2500 lei, după care, a obținut o invitație falsă înregistrată cu nr. L. dz Z-8/t/09 din numele companiei „Alfa – Europe” cu sediul în Republica Polonă, pe care ulterior a prezentat-o la Consulatul Republicii Polone în Republica Moldova, și potrivit căreia cet. Bortă M. a fost invitată să viziteze Polonia pentru o perioadă de trei luni în calitate de însoțitor de bord la autocar fiind angajată a SC „AutoInterBus - Tur” SRL, solicitând Consulatului Republicii Polonia acordarea vizei pentru spațiul Schengen pe numele cet. Bortă M.

La 08.09.2009, în rezultatul acțiunilor infracționale ale lui Popa T., în temeiul actelor depuse, Consulatul Republicii Polone la Chișinău a eliberat lui Bortă M. viza de intrare și ședere pe teritoriul Republicii Polone cu nr. PL 4946021, valabilă pe perioada 17.09.2009 - 01.10.2009.

În continuare, inculpata Popa T., a confecționat pe numele lui Bortă M. ordinul de deplasare fals nr. 18/9, precum că ultima, activând în cadrul SC „AutoInterBus - Tur” SRL, a fost delegată să plece în Poznani, Polonia pe perioada

17.09.2009 - 23.09.2009, actele urmînd a fi prezentate organelor de control vamal din Republica Moldova, România și Ungaria.

La 16.09.2009, Popa T. i-a dat lui Bortă M. pașaportul național în care era aplicată viza de intrare și ședere pe teritoriul Republicii Polone cu nr. PL 4946021, ordinul de deplasare fals nr. 18/9 din 17.09.2009 și certificatul fals nr. 51 din 17.09.2009, prin care se confirma că ea activează în cadrul SC „AutoInterBus - Tur” SRL și a fost delegată pentru deplasare spre Poznani, Polonia, rezervarea la avion la cursa Budapesta - Poznani și polița de asigurare medicală pentru călătorii în străinătate, instructînd-o pe cet. Bortă M. referitor la modul în care aceasta urma să se comporte în cadrul convorbirilor cu reprezentanții organelor de control la trecerea frontierei de stat a Republicii Moldova și României, ca după intrarea pe teritoriul Poloniei, ultima, folosind viza obținută în baza documentelor oficiale false și declarațiilor false, să intre și să șadă ilegal pe teritoriul Italiei.

La data de 17.09.2009, aproximativ la orele 16.30, partea vătămată a fost reținută la vama Leușeni, de către Serviciul Grăniceri, pe motiv că viza aplicată în pașaportul său la pagina cinci, conține elemente de falsitate.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că în drept, faptele inculpatei întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 362¹ alin. (1) CP, organizarea migrației ilegale, adică organizarea, în scopul obținerii directe, a unui folos financiar, a intrării, tranzitării și șederii ilegale pe teritoriul unui stat a persoanei care nu este nici cetățean, nici rezident al acestui stat.

3. Nefiind de acord cu sentința adoptată, avocatul V. Spălatu a declarat apel, solicitînd casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri prin care Popa T. să fie achitată.

Apelantul a specificat că nu s-a demonstrat în cadrul ședințelor de judecată faptul că acțiunile inculpatei Popa T. au adus atingere relațiilor sociale privind reglementarea intrării, șederii, tranzitării legale a teritoriului statului, inviolabilitatea hotarelor RM, cît și ordinea stabilită de trecere a frontierei de stat, deoarece, atît viza cît și celelalte acte perfectate în acest sens au fost autentice și nicidecum false, iar cet. Bortă M. urma să plece la destinație conform graficului de lucru. Instanța de fond nu a dat o apreciere corectă probelor prezentate în cadrul ședinței de judecată. Nu s-a dovedit intenția directă a ultimei în săvîrșirea unor acțiuni /inacțiuni/ infracționale. Declarațiile martorului Gajîm P., pe care instanța de fond le-a admis ca probă, unde este menționat că acesta a asistat la așa numita tranzacție încheiată între inculpata Popa T. și Bortă M. prin care ultima a transmis suma de 3000 euro pentru a pleca în Italia, nu poate fi considerat drept mijloc de probă, deoarece cei doi și anume, Gajîm P. și Bortă M. erau la acel moment concubini, și prin urmare, martorul Gajîm P. este cointeresat în susținerea poziției părții vătămate.

4. Potrivit deciziei Curții de Apel Chișinău din 18 octombrie 2011, apelul declarat de avocat în numele inculpatei Popa T. a fost admis, s-a casat sentința Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 30 iunie 2011, s-a rejudecat cauza, cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit căreia Popa T. a fost achitată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 362¹ alin. (1) CP, din motivul lipsei în acțiunile acesteia a elementelor infracțiunii.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a constatat că, învinuirea adusă lui Popa T. precum că ar fi săvârșit organizarea migrației ilegale se bazează doar pe niște presupuneri ale organului de urmărire penală, ale acuzatorului de stat și a instanței de judecată care nu se confirmă nici printr-o probă din cele administrate la dosar, iar sentința de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri.

Astfel, în cadrul ședințelor de judecată s-a dovedit că mijloacele de probă prezentate de către partea acuzării privind săvârșirea de către inculpata Popa T. a infracțiunii incriminate, nu sunt pertinente, concludente și utile, deoarece, deși instanța de fond aduce așa numitele probe și argumente în comiterea infracțiunii prevăzută de art. 362¹ alin. (1) CP, din materialele acestui dosar penal se constată cu claritate dezmințirea probelor care ar confirma comiterea infracțiunii incriminate inculpatei.

Mai mult ca atât, Colegiul penal a constatat că organul de urmărire penală i-a înaintat învinuirea lui T. Popa și a trimis dosarul penal în privința acesteia în baza art. 362¹ alin. (1) CP, fără să fi pornită urmărirea penală în privința ei pe acest articol, conform ordonanței de începere a urmăririi penale din 14 ianuarie 2010 (f. d. 1 vol. I), în privința lui T. Popa a fost începută urmărirea penală în baza art. 361 alin. (1) CP, la 23 martie 2010 dînsa a fost recunoscută bănuită, fiindu-i incriminată infracțiunea prevăzută de art. 361 alin. (1) CP, însă învinuirea i-a fost înaintată pe art. 362¹ alin. (1) CP (f.d. 191-200 vol. 1).

6. Exprimîndu-și dezacordul cu decizia adoptată, procurorul a declarat recurs ordinar, în care a solicitat casarea deciziei menționate și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel.

Recurentul a invocat că hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și aceasta a fost expusă neclar. Instanța de apel, în situația cînd din apelul apărării reiese că se contestă declarațiile părții vătămate făcute în cadrul urmăririi penale și în prima instanță, neîntemeiat a respins demersul procurorului de a audia partea vătămată în cadrul ședinței de judecată în instanța de apel. Vina inculpatei este dovedită prin probele administrate în cadrul urmăririi penale, cercetate în ședința de judecată și corect fiind puse la baza sentinței de condamnare. Instanța de apel a evitat să constate că în toate actele ce țin de angajarea lui Bortă M. în cîmpul muncii au fost introduse date false precum că partea vătămată s-a angajat la serviciu, situație care de fapt nu a avut loc. Instanța de apel a emis hotărîrea pe caz cu încălcarea cerințelor art. 394 alin. (1) pct. 2) și

alin. 3) CPP, fără cercetarea întemeiată și pe deplin a tuturor dovezilor și circumstanțelor cazului prezentate de partea acuzării de stat și fără a indica motivele pentru care a respins probele aduse în sprijinul acuzării. În drept recursul a fost întemeiat pe prevederile art.427 alin.(1) pct. 6) CPP.

7. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 16 octombrie 2012, recursul ordinar declarat de procuror a fost admis, s-a dispus casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 octombrie 2011, în cauza penală privind-o pe Popa T., cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

8. În argumentarea soluției adoptate instanța de recurs a menționat că potrivit art. 24 alin. (3), (4), 336 alin. (3) pct. 6), 8), 384 alin. (3), (4), 394 alin. (3) pct. 2), 417 alin. (1) pct. 8), 419 CPP, rejudecarea cauzei de către instanța de apel se desfășoară conform regulilor generale pentru examinarea cauzelor în primă instanță. Procesul-verbal al ședinței de judecată trebuie să cuprindă consemnarea tuturor acțiunilor instanței în ordinea în care acestea s-au desfășurat, documentele și alte probe care au fost cercetate în ședința de judecată. Părțile participante la judecarea cauzei au drepturi egale, fiind investite de legea procesuală penală cu posibilități egale pentru susținerea pozițiilor lor, instanța de judecată pune la baza sentinței numai acele probe la cercetarea cărora părțile au avut acces în egală măsură, iar sentința se întemeiază numai pe probele care au fost cercetate în cadrul ședinței de judecată.

Din atare considerente, instanța de recurs a reținut, că instanța de apel, rejudecând cauza potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în prima instanță, a ignorat normele menționate.

Astfel, în partea descriptivă a deciziei contestate, instanța de apel a făcut trimitere la depozițiile inculpatei depuse în instanța de fond, la probele scrise de la f. d. 46-50, 59, 61-62, 142-143, 148-149, 150, vol. I, la „*sesizarea nr.1058 din 15.10.2009*”, „*un CD cu inscripția „Elitex” cu înregistrarea discuției...*”, „*descifrările convorbirilor telefonice...*”, „*telefonul mobil de model „Samsung E 250*”, „*copia plîngerii nr. P-15/10 din 21.01.2010*”, „*răspunsul Inspecției Muncii*”, „*rapoartele de expertize din dosar*”, „*adresarea nr.48/1 din 03.09.2009*”, însă aceste dovezi nu au fost cercetate direct, în ședință publică și față de părțile prezente, deoarece în procesul-verbal al ședinței de judecată lipsesc consemnări în acest sens.

Deci, instanța de apel nu a asigurat accesul părților în egală măsură la verificarea tuturor probelor în conformitate cu principiul contradictorialității în procesul penal și și-a întemeiat concluziile sale pe probe neverificate în ședința de judecată.

De asemenea, s-a menționat că părțile participante la judecarea cauzei au drepturi egale, fiind investite de legea procesuală penală cu posibilități egale pentru

susținerea pozițiilor lor. Procurorul beneficiază de drepturi egale în fața instanței de judecată în ce privește administrarea probelor, participarea la cercetarea acestora și formularea cererilor și demersurilor.

Instanța de apel a sfidat și stipulările normelor menționate, deoarece procurorul a solicitat să fie interogată în ședința instanței de apel partea vătămată Bortă M., însă instanța de apel a respins acest demers printr-o încheiere protocolară nemotivată, încălcând în mod vădit dreptul acuzatorului de stat la administrarea și cercetarea probelor în vederea susținerii poziției sale, cât și principiul nemijlocirii, oralității și contradictorialității judecării cauzei.

Astfel, avînd în vedere încălcările constatate la judecarea cauzei în instanța de apel, Colegiul penal a dispus trimiterea cauzei la rejudecare, de aceeași instanță, în alt complet de judecată, deoarece erorile judiciare nu pot fi corectate de instanța de recurs.

9. Ulterior, potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de apel Chișinău din 03 aprilie 2013, cauza a fost rejudecată în alt complet de judecată, și s-a dispus a respinge ca nefondat apelul avocatului V. Spălatu în numele inculpatei Popa T., declarat împotriva sentinței Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 30.06.2011, cu menținerea sentinței fără modificări.

10. În argumentarea soluției adoptate instanța de apel a menționat că poziția inculpatei, precum că ea nu a comis infracțiunea imputată, dar a întocmit documentele de ieșire din țară a părții vătămate în legătură cu atribuțiile de serviciu a acesteia, sunt vădit nefondate, or, probele cercetate demonstrează contrariu, și anume că actele întocmite privind angajarea la serviciu a cet. Bortă M., au avut drept scop a mușamaliza faptul depistării infracțiunii săvârșite și pentru a evita răspunderea penală de către Popa T., pentru organizarea migrației ilegale a cet. Bortă M.

De asemenea s-a menționat că, motivele apelantului, precum că declarațiile martorului Gajîm P., sunt îndoielnice avînd în vedere că el concubina cu partea vătămată, instanța le-a apreciat drept declarative și le-a respins ca nefondate, deoarece declarațiile martorului respectiv concordă cu materialele existente în dosar.

11. Nefiind de acord cu decizia nominalizată, avocatul Palii I., în numele inculpatei Popa T., a declarat recurs ordinar, potrivit căruia solicită casarea deciziei instanței de apel, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri prin care Popa T. să fie achitată pe motivul că, fapta inculpatei nu întrunește elementele infracțiunii prevăzute de dispoziția art. 362¹ alin. (1) CP.

În motivarea recursului declarat, recurentul invocă că instanțele ierarhic inferioare nu au luat în considerație, că în conformitate cu prevederile art. 94, 95 alin. (1) CPP, sunt admisibile probele administrate în strictă conformitate cu prevederile CPP, iar încălcarea prevederilor legale care reglementează desfășurarea

procesului penal atrage nulitatea actului procedural. Prin urmare, la baza sentinței și deciziei instanței de apel, au fost puse în exclusivitate probe nefondate și inadmisibile, obținute contrar prevederilor legale, care, în ansamblul, nu dovedesc vinovăția inculpatei în săvârșirea infracțiunii imputate.

Recurentul menționează că instanța la pronunțarea sentinței a dat o apreciere incorectă probelor prezentate, apreciindu-le unilateral și neobiectiv.

În continuare, apărătorul a menționat că inculpata Popa T., atât pe parcursul judecării cauzei, cât și la faza urmăririi penale, vinovăția sa în săvârșirea infracțiunii de organizare a migrației ilegale, nu a recunoscut-o, afirmând că a angajat-o pe partea vătămată Bortă M., legal la serviciu, cu perfectarea actelor corespunzătoare și reieșind din dorința acesteia de a se angaja la SC „AutoInterBus - Tur” SRL, ca însoțitor de bord la rutele internaționale.

Cît privește calificarea infracțiunii inculpatei Popa T., în temeiul prevederilor art. 362¹ alin. (1) CP, recurentul menționează că, instanța de fond a încălcat și a aplicat eronat normele de drept material, avînd în vedere că lipsește componența infracțiunii incriminate, deoarece nu s-a demonstrat în cadrul ședințelor de judecată faptul că acțiunile inculpatei au adus atingere relațiilor sociale privind reglementarea intrării, șederii, tranzitării legale a teritoriului statului, inviolabilitatea hotarelor Republicii Moldova, cât și ordinea stabilită de trecerea frontierei de stat, deoarece atât viza cât și celelalte acte perfectate în acesta sens au fost autentice și nicidecum false, iar Bortă M., urma să plece la destinație conform atribuțiilor și graficului său de lucru.

În drept recursul ordinar este întemeiat pe art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 12) CPP și art. 6 CEDO.

12. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este vădit neîntemeiat, pentru următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) CPP, instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) CPP, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor specificate de art. 427 CPP, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

Din textul recursului declarat, se constată că recurentul invocă drept temei prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 12) CPP, și anume, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, fapta săvârșită de inculpată nu întrunește elementele infracțiunii și instanțele au dat faptei săvârșite o încadrare juridică greșită.

Pornind de la pretinsa încălcare a pct. 6) din alin. (1) al art. 427 CPP, instanța de recurs constată următoarele.

Așa cum rezultă din textul deciziei atacate, instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) CPP, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la respingerea, ca nefondat, a apelului declarat de avocatul V. Spălatu în numele inculpatei Popa T., împotriva sentinței Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 30 iunie 2011, cu menținerea sentinței atacate fără modificări.

Cu referire la cele invocate de recurent precum că, instanța de apel la judecarea apelului nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărârea nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, Colegiul penal menționează că motivarea hotărârii este un proces de analiza și sinteza a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor de amănunt, atâta timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față. Investită cu o situație de fapt, instanța de fond și cea de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută și a concluzionat corect ca aceasta se circumscrie încadrării juridice menționate în rechizitoriu, potrivit căreia Popa T. a fost învinuită, și ulterior, condamnată de săvârșirea infracțiunii prevăzute de ar. 362¹ alin. (1) CP, organizarea migrației ilegale.

Mai mult ca atât, din materialele dosarului rezultă, că instanța de apel la examinarea cauzei, a ținut seama în deplină măsură de prevederile art. 27, 99 - 101 CPP, a cercetat sub toate aspectele probele administrate, le-a verificat minuțios, dându-le o apreciere justă, prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, care coroborînd în ansamblul, au confirmat vinovăția inculpatei în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 362¹ alin. (1) CP.

Or, instanța de apel a constatat că circumstanțele de fapt reținute în sarcina inculpatei rezultă din totalitatea de probe acumulate la cauza penală, și se confirmă prin:

- declarațiile părții vătămate Bortă M. și declarațiile martorilor Gajîm P. și Grigorița O.;
- actul de primire predare nr. LV 1727 din 17.09.2009, potrivit căruia partea vătămată deținea viza Shenghen cu semne de falsificare, fiind reținută de Serviciul de Grăniceri (f. d. 8, 9, vol. 1);
- procesul-verbal de reținere din 17.09.2009, unde este consemnat de către Serviciul Grăniceri al Republicii Moldova, faptul că pe pagina cinci din pașaportul cet. Bortă M., viza Schenghen aplicată are elemente de falsificare (f.d. 11, vol. 1);
- raportul de constatare tehnico-științifică nr. 2700 din 02.10.2009, conform căruia la pagina cinci în pașaportul cu numărul B 0081574, a fost aplicată viza PL

4946021, care este confecționată după modelul tip la întreprinderea poligrafică specializată în confecționarea blanchetelor de documente, dar această viză este obținută în baza documentelor false (f.d. 16,17, vol. I);

- adresarea din 03.09.2009, depusă de Popa T. la Ambasada Republicii Polonia din Republica Moldova, pentru obținerea vizei poloneze pentru Borta M. (f.d.21 ,vol. I);

- răspunsul parvenit de la BNC Interpol Varșovia, conform căruia se comunică că astfel de întreprindere cu denumirea „Alfa-Europe” nu este cunoscută în baza de date a companiilor înregistrate pe teritoriul Poloniei (f.d.67,vol. I);

- ordonanța și procesul-verbal de ridicare din 17.02.2010, potrivit căroră de la Borta M. a fost ridicat un CD cu înregistrarea discuției cu Popa T., pașaportul național pe numele Bortă M., asigurarea medicală, ordinul de deplasare, rezervare avia și certificatul nr. 51 din 17.09.2009, acte perfectate pentru plecarea peste hotare în baza invitației pentru Bortă M. (f.d.93-100, vol. I);

- procesul-verbal de examinare a descifrărilor convorbirilor telefonice efectuate pe numerele de telefon ce aparțin Borta M., Popa T. și Gajîm P. în perioada indicată în ordonanța de punere sub învinuire prin care se demonstrează că inculpata a întreprins acțiuni și a organizat plecarea cet. Borta M. în Italia și pentru aceasta a primit suma de 3000 euro de la partea vătămată (f.d. 102-106,139-142,vol. I);

- ordonanța de ridicare și proces-verbal de ridicare din 11.03.2010, prin care de la Borta M. s-a ridicat telefonul mobil de model „Samsung E-250” și procesul-verbal de examinare a obiectului din 11.03.2010, prin care s-a examinat telefonul mobil de model „Samsung E-250” (f.d. 148-150,vol. I);

- raportul de expertiză nr. 20 din 23.03.2010, prin care se confirmă că semnăturile aplicate în carnetul de muncă seria AA nr. 0410659 eliberat pe numele lui Borta M., în rubrica cu nr. 8 și nr. 9 au fost executate de Popa T., impresiunea de ștampilă cu textul „AutoInterBus – Tur”, aplicată în carnetul de muncă indicat, coincide cu mostra de ștampilă ridicată ca model de comparație de la Popa T. (f.d. 166,167, vol. I);

- extras din contul de depozit de la „Banca de Economii”, conform căruia Borta M. a primit la 27.07.2009, suma de 3903,05 euro (f.d.31,vol. II);

Prin urmare, în conformitate cu prevederile art. 414 CPP, instanța de apel, judecând apelul, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță și conform materialelor din dosar, ajungînd la concluzia că sentința atacată este legală și întemeiată, iar la adoptarea sentinței instanța de fond a dat o apreciere corectă probelor administrate și corect a statuat că prin probele cercetate se confirmă vinovăția inculpatei Popa T., în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 362¹ alin. (1) CP, din care considerente, a adoptat

soluția de respingere a apelului declarat de avocat în numele inculpatei Popa T, cu menținerea sentinței instanței de fond fără modificări.

Or, Colegiul penal consideră că instanța de apel a dat răspuns la toate argumentele invocate de apelant, specificând motivele pe care și-a întemeiat soluția adoptată, iar afirmația recurentului precum că instanța de apel și instanța de fond nu au luat în considerație prevederile art. 94, 95 alin. (1) CPP, la adoptarea hotărârilor judecătorești, instanța de recurs le consideră neîntemeiate, și sub acest aspect relevă următoarele.

Procedura de apreciere a probelor, ține de starea de fapt a cauzei, iar stabilirea acesteia este de competența instanței de fond. Prin urmare, în lumina jurisprudenței constante a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, se reține că regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) CPP, prevede că la etapa de judecare a recursului ordinar instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în speță.

Nu este fondat nici argumentul recurentului precum că, în acțiunile inculpatei Popa T., nu se conțin elementele constitutive ale infracțiunii, și anume, nu există latura obiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 362¹ alin. (1) CP.

Potrivit practicii judiciare, latura obiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 362¹ alin. (1) CP, se realizează prin acțiuni active de organizare a intrării, șederii, tranzitării ilegale a teritoriului statului sau a ieșirii de pe acest teritoriu a persoanei care nu este nici cetățean, nici rezident al acestui stat.

Acțiunile de organizare a intrării, șederii, tranzitării ilegale a teritoriului statului constau în organizarea săvârșirii faptelor indicate, sau dirijarea realizării lor, în scopurile indicate în dispoziția articolului dat.

Or, din materialele cauzei și reieșind din fapta săvârșită de inculpată, așa cum a fost ea constatată de instanța de fond și apel, rezultă că în acțiunile inculpatei Popa T., se întrunesc toate elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 362¹ alin. (1) CP.

De asemenea, recurentul invocă că instanțele ierarhic inferioare la judecarea cauzei au comis mai multe erori de drept, prin care i-au încălcat inculpatei dreptul său la un proces echitabil, instanțele aplicând eronat normele de drept material și procedural.

Colegiul penal apreciază drept vădit nefondate și declarative afirmațiile recurentului, dat fiind că acestea nu au nici un suport probator și nu se confirmă din materialele cauzei, or, invocarea unor astfel de temeuri, cu omisiunea motivării lor și indicării exprese despre care anume erori de drept este vorba, nu pot servi drept temei care ar duce la casarea hotărârilor atacate.

În continuare, în recurs, avocatul critică decizia instanței de apel, din considerentul că în mod neîntemeiat a fost admisă ca probă și s-a pus la baza

sentinței de condamnare a inculpatei Popa T., declarațiile martorului Gajîm P., deoarece acesta se afla în relații de concubinaj cu partea vătămată.

Referitor la faptul dacă o asemenea situație reprezintă o eroare de drept, Colegiul menționează că, în conformitate cu art. 93 alin. (2) CPP, declarațiile părții vătămate, a martorului și ale inculpatului se consideră probe egale, legea nu stipulează că dispozițiile date de martori au prioritate față de cele ale inculpatului. Instanța de judecată, avînd în vedere egalitatea părților în proces, este obligată să asigure cercetarea tuturor circumstanțelor cauzei și probele prezentate de părți, în egală măsură, ca, ulterior, să le dea acestora o apreciere obiectivă și sub toate aspectele.

Din analiza prevederilor legale menționate și în raport cu decizia recurată, Colegiul a statuat că instanța de apel a respectat această obligație, a apreciat în mod obiectiv atât declarațiile martorului Gajîm P., cît și ale inculpatei Popa T.. Declarațiile date de martorul Gajîm P. și-au găsit confirmarea prin alte probe recercetate în cadrul ședinței instanței de apel. După cum rezultă din textul deciziei, instanța de apel a descris conținutul acestor probe în modul în care dînșii au relatat informațiile cunoscute de ei, referitor la infracțiunea de organizare a migrației ilegale imputate inculpatei și le-a dat o apreciere obiectivă și corectă.

Cu referire la faptul că inculpata nu și-a recunoscut vina în săvîrșirea infracțiunii imputate, instanța de recurs apreciază că nerecunoașterea vinovăției de către inculpata Popa T., nu echivalează cu achitarea acesteia, dat fiind că din materialul probator administrat în cauză, se conchide vinovăția ei în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 362¹ alin. (1) CP.

Astfel, Colegiul constată că niciuna din condițiile art. 427 alin. (1) pct. 6) CPP, la care se referă autorul recursului, nu sunt aplicate din punct de vedere al prezenței erorii de drept, care ar servi ca temei de casare a deciziei pronunțate.

În fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată.

Cu referire la pretinsa încălcare a pct. 8) din alin. (1) al art. 427 CPP, Colegiul penal reține următoarele.

Potrivit dispoziției art. 427 alin. (1) pct. 8) CPP, hotărîrea instanței de apel conține o eroare de drept atunci cînd nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau instanța a pronunțat o hotărîre de condamnare pentru o altă faptă decît cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blînde. Însă, aceste temeuri nu sunt incidente la examinarea recursului, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de către recurent.

Instanța de recurs apreciază corectă stabilirea situației de fapt de către instanțele inferioare, precum și, calificarea infracțiunii reținute în sarcina inculpatei, adică calificarea juridică corespunde exact între semnele faptei

prejudiciabile săvârșite de aceasta și semnele componentei infracțiunii prevăzute de art. 362¹ alin. (1) CP.

Măsura de pedeapsă aplicată inculpatei, este echitabilă în raport cu circumstanțele cauzei, cu personalitatea acesteia și pericolul social al infracțiunii.

Mai mult, Colegiul menționează că argumentele invocate în recurs au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, care, respectând prevederile art. 414 alin. (3), 417 alin. (1) pct. 8) CPP, s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul apărării și a adoptat o hotărâre legală, întemeiată și motivată, în acest sens, de aceea, Colegiul își însușește argumentele acestei instanțe, argumente fundamentate în fapt și în drept, amplu prezentate în hotărârea atacată, și apreciază că nu este necesară reluarea acestora, constatându-se că la administrarea probelor nu au fost încălcate drepturile și libertățile constituționale ale participanților la proces și probele puse la baza hotărârilor nu conțin erori procesuale ce ar putea influența autenticitatea concluziilor enunțate.

Din atare considerente, această critică nu poate fi reținută de către instanța de recurs, ca un temei de casare a deciziei atacate.

Referitor la pretinsa încălcare a pct. 12) alin. (1) art. 427 CPP, Colegiul menționează că, potrivit acestei norme, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara o eroare de drept, comisă de aceasta, atunci când faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Însă, pentru o atare concluzie, trebuie să se țină seamă de fapta săvârșită și cum aceasta a fost stabilită de către instanța de apel, și dacă această faptă a fost încadrată în norma penală corectă, iar dacă fapta s-a încadrat într-o altă normă penală, înseamnă că acesteia i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Din textul deciziei recurate, se constată că instanța de apel, a cercetat toate probele prezentate și le-a apreciat din punct de vedere al pertinentei, concludenței și utilității acestora și care, în ansamblul lor, au confirmat vinovăția inculpatei Popa T., de săvârșirea infracțiunii incriminate. Conținutul probelor și valoarea lor probatorie este analizată în textul hotărârii recurate și temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea acestor probe, instanța de recurs nu a stabilit.

Alt argument invocat de recurent este încălcarea dreptului inculpatei la un proces echitabil, garantat de art. 6 CEDO. Însă, Colegiul remarcă că, potrivit jurisprudenței CtEDO, dreptul la un proces echitabil garantat de articolul 6 § 1 din Convenție, enunță preeminența principiului supremației dreptului. Unul dintre elementele fundamentale ale preeminenței dreptului este principiul securității raporturilor juridice, care înseamnă, printre altele, că o soluție definitivă a oricărui litigiu nu trebuie rediscutată. Acest principiu insistă asupra faptului, că nici o parte la proces nu este în drept să solicite revizuirea unei hotărâri judecătorești definitive și executorii, chiar și în scopul reluării procesului de judecată și o nouă soluționare a cazului, doar pentru că nu este de acord cu aprecierea probatoriului în cauză și

are o altă viziune asupra interpretării acestuia. Competența de revizuire a instanțelor supreme trebuie exercitată pentru a corecta erorile de drept și greșelile justiției și nu pentru a efectua o reexaminare a cauzei și a da o altă apreciere probelor administrate. Revizuirea nu trebuie tratată ca un recurs deghizat, și nici existența a două păreri asupra aceleiași probleme nu poate servi drept temei pentru reexaminarea unei cauze penale.

În consecință, Colegiul menționează că o nouă viziune a recurentului asupra situației de fapt și a probelor puse la baza hotărârii instanței de apel nu poate servi temei pentru redeschiderea procesului în cauza dată.

În lumina celor supra indicate, Colegiul conchide că temeiurile indicate de recurent nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârilor adoptate pe caz și potrivit legii, se impune inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

13. În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) CPP, Colegiul penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Palii Ion în numele inculpatei Popa Tatiana, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 aprilie 2013, în cauza penală privind-o pe Popa Tatiana Ion, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 24 iulie 2013.

Președinte

Constantin Gurschi

Judecători

Andrei Harghel

Constantin Alerguș